

POSTANOWIENIE

26 października 2021 roku

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w IX Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Bis-Banach

przy udziale Protokolanta: sekr. sąd. Magda Krewko

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. Do Prokuratury Regionalnej Marcina Kołodziejczyka

w sprawie Bartosza Kramka podejrzanego o czyny z art. 271 § 3 kk oraz 299 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu zażalenia obrońców podejrzanego na postanowienie Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Lublinie z dnia 30 sierpnia 2021 roku o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci zakazu opuszczania kraju, połączonego z zatrzymaniem paszportu i dozór policji.

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2021 r. w toku postępowania przygotowawczego w sprawie PR 1 Ds. 34.2018.S Prokurator Prokuratury Regionalnej w Lublinie zastosował wobec Bartosza Kramka środek zapobiegawczy w postaci zakazu opuszczania kraju, połączony z zatrzymaniem paszportu oraz dozór policji polegający na zgłaszaniu się pięć razy w tygodniu w Komendzie Rejonowej Policji VII w Warszawie. W uzasadnieniu Prokurator wskazał, że jest to konieczne dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego, ponieważ podejrzany nie wykonał obowiązku polegającego na złożeniu paszportu, wynikającego z postanowienia Prokuratora z 15 lipca 2021 roku. Wywodzi stąd, że w aktualnej sytuacji procesowej stosowanie poręczenia majątkowego i zakazu opuszczania kraju jest niewystarczające do powstrzymania podejrzanego od podejmowania prób utrudniania biegu śledztwa. W szczególności brak stałego miejsca zamieszkania może powodować niemożność doręczenia wezwań na kolejne czynności procesowe, a adres kancelarii obrońcy podejrzanego nie jest adresem do doręczeń w rozumieniu art. 132 kpk.

Powyższe postanowienie zaskarżył w całości na korzyść podejrzanego obrońca, adw. Michał Królikowski. W zażaleniu zarzucił zaskarżonemu postanowieniu obrazę przepisów postępowania i prawa materialnego, a mianowicie: 1. Art. 7 kpk w zw. z art. 249 § 1 kpk poprzez dowolne, sprzeczne z zasadami logiki oraz prawidłowego rozumowania uznanie, że potrzeby w zakresie dalszego zapewnienia prawidłowego toku postępowania wymagają zastosowania środków zapobiegawczych w

postaci zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu oraz dozoru policji; 2. art. 258 § 4 kpk w zw. z art. 258 § 1 – 2 kpk poprzez zastosowanie środków zapobiegawczych w sposób nieproporcjonalny; 3. Art. 258 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 277 §1 kpk przez zastosowanie ww środków, podczas gdy środek zapobiegawczy w omawianej postaci można zastosować tylko w razie istnienia uzasadnionej obawy ucieczki, zaś w skarżonym postanowieniu nie wykazano obawy ucieczki podejrzanego, a nadto poinformowano Prokuraturę o fakcie braku posiadania paszportu przez podejrzanego; 4. Art. 275 § 1 i 2 kpk poprzez określenie obowiązku stawiennictwa podejrzanego w oznaczonej jednostce policji z częstotliwością pięć razy w tygodniu, podczas gdy w treści postanowienia nie wykazano niezbędności częstotliwości do wykonywania dozoru, a zastosowany środek jest niewspółmierny, nieuzasadniony i pozbawia podejrzanego możliwości funkcjonowania w warunkach wolnościowych i wykonywania działalności zawodowej; 5. art., 94 § 1 pkt 4-5 kpk poprzez podanie podstawy prawnej nie korelującej z treścią postanowienia, tj. zaniechanie podania podstawy prawnej zastosowania dozoru policji, art. 275 § 1 kpk, na nadto w treści uzasadnienia powołanie przepisu kpk, który nie stanowił podstawy wydania skarżonego orzeczenia (art. 258 § 1 kpk), lakonicznym uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, które nie pozwala na dokonanie kontroli instancyjnej, nadto nie spełnia funkcji perswazyjnej. Reasumując, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu oraz dozoru policji.

Nadto postanowienie zaskarżył obrońca podejrzanego, adw. Tomasz Przeciechowski, zarzucając obrazę art. 52 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, art. 2 ust. 2 i 3 Protokołu 4 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez pozbawienia podejrzanego możliwości wyboru miejsca zamieszkania i pobytu oraz opuszczenia kraju, a także art. 47 Konstytucji RP poprzez mające charakter represyjny ograniczenia podstawowego prawa do ochrony życia prywatnego i rodzinnego w postaci faktycznego zakazu osobistego kontaktu z najbliższym członkiem rodziny, a także obrazę art. 249 §1 kpk i art. 258 § 1 pkt 1 i § 4 kpk, art. 258 § 1 pkt 2 i § 4 kpk, art. 258 § 2 kpk oraz błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, że nie ma możliwości bezpośredniego doręczenia podejrzanemu korespondencji na adres w Polsce. Obrońca wskazał, że podejrzanym nie jest w stanie wykonać obowiązku złożenia paszportu z przyczyn niezależnych, wynikających z faktu, że przyjechał do Polski przez zatrzymaniem w sprawie, posługując się dowodem osobistym, zaś paszport znajduje się w Brukseli. Z kolei podejrzanym nie może wyjechać do Belgii, aby wejść w posiadanie paszportu i wrócić do Polski w celu jego złożenia, z uwagi na wykonalność postanowienia o zakazie opuszczania kraju.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zażalenia są zasadne i jako takie zasługują na uwzględnienie.

Po pierwsze, należy wskazać, że ocena zasadności stosowania środków zapobiegawczych była przedmiotem rozpoznania Sądu Rejonowego w postępowaniu objętym sygnaturą IV Kp 476/21, a następnie Sądu Okręgowego – sygnaturą V Kz 686/21. Nie dokonując końcowej oceny materiału dowodowego, która przeprowadzona zostanie dopiero na etapie wyrokowania przez Sąd *meriti* należy

się zgodzić ze stanowiskiem wyrażonym w zaskarżonym orzeczeniu, iż zebrane w sprawie dowody wymienione w treści postanowienia wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu czynu. Podstawowym zadaniem i przyczyną stosowania środków zapobiegawczych jest, zgodnie z art. 249 § 1 kpk, zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania, tym samym w realiach niniejszej sprawy słusznie uznano, że spełniona jest ogólna przesłanka stosowania wszelkich środków zapobiegawczych. Z lektury uzasadnienia Sądu Okręgowego w Lublinie należy wywieść, że dokonał on oceny szczególnych przesłanek tymczasowego aresztowania zawartych w art. 258 § 1 i 2 kpk. Zatem utrzymując w mocy w dniu 15 lipca 2021 r. postanowienie Sądu Rejonowego, nie widział potrzeby warunkowego stosowania innych środków zapobiegawczych niż poręczenie.

W dniu 30 sierpnia 2021 roku Prokurator wydał postanowienie w przedmiocie środków zapobiegawczych w postaci zakazu opuszczania kraju, połączonego z zatrzymaniem paszportu i dozorem policji (rozszerzając zakres stosowania środków zapobiegawczych uprzednio zastosowanych postanowieniem z 15 lipca 2021 r. o dozór). Należy zgodzić się z Prokuratorem, co do istnienia przesłanki z art. 249 § 1 kpk, jak również z art. 258 § 2 kpk. W istocie zaskarżone postanowienie stanowi próbę zmiany orzeczenia Sądu Okręgowego, podczas gdy sytuacja faktyczna i prawna nie uległa zmianie. Co prawda podejrzanemu przedstawiono postanowienie o uzupełnieniu zarzutów, jednakże nie ma ono wpływu na zmianę oceny przesłanki z art. 258 § 2 kpk. Poręczenie majątkowe zostało uiszczzone, podejrzany stawia się na wezwania organów ścigania, ustanowił obrońców, wskazał adres do doręczeń w kraju. Nadto przebywa w granicach Unii Europejskiej. Faktem jest, że podejrzany nie ma w Polsce stałego miejsca zamieszkania i zameldowania, jednak wyżej wskazane zachowania minimalizują obawę wystąpienia obawy wskazanej w art. 258 § 1 i 2 kpk. Lakoniczne stwierdzenie, że brak stałego miejsca zamieszkania podejrzanego może powodować niemożność doręczenia dla niego wezwań na kolejne czynności procesowe nie uzasadnia dostatecznie tej przesłanki. W ocenie Sądu, dopiero zachowanie podejrzanego faktycznie zakłócające tok postępowania, może rodzić konieczność zastosowania dodatkowych, jak nie surowszych środków zapobiegawczych, nie wspominając o skutku określonym w art. 268 § 1 kpk, kiedy przedmiot poręczenia ulega przypadkowi w razie ucieczki lub ukrycia się oskarżonego, a może ulec w wypadku utrudniania w inny sposób postępowania karnego. Tymczasem podejrzany stawiał się na przesłuchanie 12 sierpnia br. oraz na posiedzenie w niniejszej sprawie, nadto jest osobą publiczną, nie ukrywa swoich działań.

Należy wskazać, że Prokurator w podstawie prawnej podał jedynie art. 258 § 2 kpk, a w uzasadnieniu wywodzi istnienie przesłanki z art. 258 § 1 kpk, z resztą nie uzasadniając jej w sposób przekonywujący. Powyższe stanowi obrazę art. 94 § 1 pkt 4 kpk, podobnie jak pominięcie w podstawie prawnej powołania podstawy zastosowania dozoru, tj. art. 275 § 1 kpk.

W ocenie Sądu Prokurator nie wykazał, że tylko stosowanie łączne środków zapobiegawczych tj. tego zastosowanego przez Sąd w postaci poręczenia i tych, które chce stosować Prokurator, zapewni prawidłowy tok postępowania. Dotychczas zastosowany środek jest proporcjonalny i współmierny do

wagi ciężących na podejrzanym zarzutów. Zwrócić należy uwagę, że doręczenia pism i wezwań może być dokonywane w trybie art. 132 § 3 kpk i art. 137 kpk. Dopiero uchylenie się podejrzanego od obowiązków, mimo wezwań dokonanych w powyższy sposób, może prowadzić do zmiany rodzaju środka zapobiegawczego.

Reasumując, w ocenie Sądu sytuacja procesowa podejrzanego nie uległa zmianie od daty orzeczenia Sądu Okręgowego z 15 lipca 2021 roku. Nie sygnalizowano żadnych nieprawidłowości zachowania podejrzanego ani podejmowanych przez niego zakłóceń biegu postępowania. Niemożność złożenia paszportu została racjonalnie uzasadniona. Zatem zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania zostało zapewnione przez dotychczas orzeczony środek w postaci poręczenia majątkowego i na ten moment postępowania jest wystraszające.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.